

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: V. K., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2021 č. j. OAM-156/ZA-ZA11-K02-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 25/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný postupoval v řízení v rozporu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále také „správní řád“), když nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo během řízení najevo dle ust. § 50 odst. 4 správního řádu a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně,

jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Měl za to, že žalovaný pochybil, když nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem a v důsledku toho nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Nesouhlasil s tím, že by nesplňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V rozhodnutí také nemělo být přihlédnuto ke skutečnosti, že je již částečně integrován do společnosti v České republice a návrat na Ukrajinu by pro něj byl velmi obtížný.

3. Žalovaný ve svém vyjádření označil žalobní námitky za nedůvodné, měl za to, že žalobcem uvedené důvody pro udělení mezinárodní ochrany nejsou azylově relevantní a z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že odpovídá okolnostem daného případu a je patřičně odůvodněno. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvou týdních lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním bez nařízení jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 3. 2021, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 3. 2021, informace OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 26. 5. 2021 č. j. OAM-156/ZA-ZA11-K02-2021.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 9. 3. 2021 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. K této žádosti poskytl dne 24. 3. 2021 údaje. Sdělil, že je státním příslušníkem Ukrajiny, ukrajinské národnosti a je členem církve Svědci Jehovovi. Nikdy nebyl členem politické strany ani jinak politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný a ve vlasti naposledy žil v Zakarpatské oblasti. V České republice pobýval v předchozím období přibližně půl roku od září 2019 na polské vízum, naposledy Ukrajinu opustil dne 22. 9. 2020. Jako důvod své žádosti uvedl pronásledování své církve na Ukrajině.
8. Při pohovoru dne 24. 3. 2021 sdělil, že na Ukrajině vlastní dům po rodičích, nikdy nebyl trestně stíhán, ani neměl problémy se státními orgány, neměl problémy kvůli rase, národnosti, pohlaví, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině, politickému přesvědčení nebo jakékoliv jiné relevantní problémy. Osobně jako příslušník církve Svědci Jehovovi nikdy neměl žádné potíže se soukromými osobami, ani státními orgány. Následně popsal praktikování své víry ve vlasti.
9. Žalovaný si také obstaral informace o Ukrajině, konkrétně informaci OAMP – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu a informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 102763-6/2021-LPTP ze dne 22. 2. 2021. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 5. 2021 č. j.

OAM-156/ZA-ZA11-K02-2021 byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
12. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu 1. Albánii, 2. Alžírsko, 3. Austrálii, 4. Bosnu a Hercegovinu, 5. Černou Horu, 6. Ghanu, 7. Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, 8. Indii, 9. Island, 10. Kanadu, 11. Kosovo, 12. Lichtenštejnsko, 13. Makedonii, 14. Maroko, 15. Moldavsko, s výjimkou Podněstří, 16. Mongolsko, 17. Norsko, 18. Nový Zéland, 19. Senegal, 20. Spojené státy americké, 21. Srbsko, 22. Švýcarsko, 23. Tunisko, 24. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Soud má za to, že žalovaný zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za účelem zjištění skutkového stavu věci provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil uvést všechny podstatné skutečnosti, zejména důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, okolnosti, za kterých žalobce opustil vlast apod. Žalovaný si také opatřil informace o Ukrajině. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně, nejsou o něm důvodné pochybnosti, žalovaný se vypořádal se vším, co žalobce uvedl a co v řízení vyšlo najevo, postupoval v souladu se správním řádem a při vydání rozhodnutí přihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem.
16. Dle soudu žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné azylově relevantní důvody, stěžejním důvodem, pro který žádal o udělení mezinárodní ochrany, bylo pronásledování církve Svědků Jehovových na Ukrajině, osobně však žádné potíže neměl. Nadto potvrdil, že původcem pronásledování Svědků Jehovových jsou na Ukrajině soukromé osoby a dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může v případě pronásledování ze strany soukromých osob využít ochrany státních orgánů. Městský soud v Praze k této

problematicke odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně lze zmínit např. usnesení kasačního soudu ze dne 29. 4. 2020 č. j. 4 Azs 147/2019-42: „*Nejvyšší správní soud dodává, že možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivem této okolnosti na udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle zákona o azylu v souvislosti s tvrzením o vysokých dluhách se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 - 26). V této souvislosti shledal, že pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 - 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 - 49). (...) U soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování, aby mohlo být takové pronásledování ze strany soukromých osob přičitatelné státu, a tím azylově relevantní. K tomu, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, by stěžovatelka musela vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany. Jak již uvedeno, stěžovatelka se ani nepokusila této možnosti využít, přičemž neuvedla žádné konkrétní důvody, na základě kterých by jí měla být státními orgány taková pomoc odeprána (srov. též rozsudky ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, nebo rozsudku ze dne 15. 3. 2012, č. j. 7 Azs 12/2012 - 28).“ Závěry daného usnesení lze jistě aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Soud se tedy plně ztotožňuje s odůvodněním žalovaného a odkazuje na něj.*

17. Městský soud k námitce žalobce ohledně nepřihlédnutí k jeho integraci do české společnosti uvádí, že tuto integraci žalobce v řízení před žalovaným správním orgánem netvrdil, proto se jí tento nemohl více zabývat. Nadto soud dodává, že žalobce pobýval na území půl roku mezi lety 2019-2020 a následně ode dne 22. 9. 2019 až do doby vydání napadeného rozhodnutí tedy v součtu všech pobytů se jedná o období necelého jednoho a čtvrt roku, tedy poměrně krátké období pro zásadní integraci na území, kdy ze spisového materiálu a žaloby není zřejmá jakákoliv konkrétní integrace žalobce na území. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s ním byl veden v jazyce ruském, dům, který vlastní, se nachází na Ukrajině a v průběhu řízení ani nebyla žádná integrace v České republice tvrzena či prokázána. Soud tak považuje tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
18. Nejvyšší správní soud též setrvale judikuje, že vnitrostátní ozbrojený konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by – s ohledem na svoji intenzitu – každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. března 2015 č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. dubna 2015 č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. června 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či že dne 7. srpna 2018 č. j. 10 Azs 80/2018 - 40). V takovém případě by bylo třeba, aby žadatel o mezinárodní ochranu prokázal dostatečnou míru individualizace ve vztahu k hrozbě vážné újmy, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (viz zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. března 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). To se žalobci nepodařilo a přesto, že si je soud vědom složité bezpečnostní situace na Ukrajině, nemůže přehlédnout, že vnitřní konflikt se zde

geograficky ustálil ve východní části země – Doněcká a Luhanská oblast, zatímco žalobce pochází ze x oblasti, která leží v západní části země, pod kontrolou ústřední vlády, jíž se válečný konflikt netýká (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. března 2016 č. j. 9 Azs 27/2016 - 37).

19. S ohledem na to, že konflikt na Ukrajině je dlouhodobě lokalizován ve východní části země, žadatelům o mezinárodní ochranu z jiných částí obvykle nehrozí vystavení vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity a nejsou u nich splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany (srov. např. usnesení NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, či ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). V této souvislosti je prejudikovaná i tzv. možnost vnitřní ochrany, resp. možnost vnitřního přesídlení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2006, č. j. 4 Azs 164/2005 - 56, ze dne 23. 5. 2006, č. j. 4 Azs 336/2005 - 59, ze dne 3. 8. 2006, č. j. 6 Azs 307/2005 - 87, č. 978/2006 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS). Žalobce přitom neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by byl vázán na jedno místo, je v produktivním věku a jeho ekonomická situace tak bude na celém území Ukrajiny obdobná. Možnost vnitřního přesídlení do oblasti nezasažené výjimečným stavem v případě žalobce nešla ani nelze vyloučit.
20. Městský soud se z výše uvedených důvodů ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, který se opírá o nevyvrácenou domněnku, že Ukrajina je bezpečnou zemí původu. Nedůvodnou je proto i žaloba proti rozhodnutí žalovaného.
21. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu.
22. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. září 2021

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně